

A Negyvenedik Vers Rejtett Története – Hatodik szám

Tizenegy

Jeff Pippenger

2026-04-02

Amint hozzákezdünk a rejtett történelem tanulmányozásához, szemügyre vesszük mind a prófécia belső, mind külső vonalát, amelyeket ma úgy értünk, mint amelyek összhangban állnak a negyvenedik vers „vég idejétől” a negyvenegyedik vers vasárnaptörvényéig terjedő történelemmel. E prófétai történelem belső vonalát a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének tizenegyedik verse jelöli. A külső vonalat Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizenegyedik verse jelöli. Dániel tizenegy külső vonala — a tizenegyedik vers — 2014-ben érkezett meg a történelembe, a Jelenések tizenegy belső vonala — a tizenegyedik vers — pedig 2023. december 31-én érkezett meg a történelembe. A külső vonal a földi fenevad republikánus szarvát jelképezi, a belső vonal pedig a földi fenevad protestáns szarvát jelképezi.

Az Egyesült Államok

A Jelenések könyve egy elsődleges nemzetet jelöl meg mint az utolsó napok tárgyát. Ez a nemzet a földből feljövő fenevad, amely az egész világot arra kényszeríti, hogy imádja a pápai tengeri fenevadat. A Jelenések könyve egy elsődleges nemzetet, egy tíz nemzetből álló szövetséget és egy hamis egyházat azonosít. A nemzet az Egyesült Államok, a tizenharmadik fejezet földi fenevada; a hamis egyház a tizenharmadik fejezet tengeri fenevada; a gonosz bibliai tízkirályos szövetsége pedig az Egyesült Nemzetek Szervezete. E három hatalom, amelyeket a Jelenések tizenhatodik fejezete sárkányként, fenevadként és hamis prófétaként ábrázol, Armageddonba vezeti a világot.

Mindegyiküket Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenedik–negyvenötödik verse azonosítja, ahol a hamis egyház a negyvenötödik versben a tengerek között és a dicsőséges szent hegyen jut végére, ami földrajzilag egybeesik a Jelenések könyvében szereplő Armageddonnal. A negyvenedik vers 1798-ban kezdődik, amikor a tengeri fenevad, vagyis a hamis egyház halálos sebet kapott, és a szakasz ezzel a feltámasztott tengeri fenevaddal végződik, aki a Jelenések könyve tizenhetedik fejezetének paráznája, amikor másodszor is meghal, így módon a szakasz ott ér véget, ahol elkezdődött. A Jelenések könyvében és Dániel könyvében egyaránt az elsődleges nemzet az Egyesült Államok, a lázadás fejezetének, a Jelenések könyve tizenharmadik fejezetének földi fenevada. A földi fenevad a Jelenések könyve tizenhatodik fejezetében a hamis próféta is, és Dániel tizenegyedik fejezetének negyvenedik versében ő a szekerek, a hajók és a lovasok.

A féligazságok egyáltalán nem igazságok

Az a nemzet, amely Dániel és a Jelenések könyve utolsó napokra vonatkozó próféciáinak egyaránt tárgya, az Egyesült Államok, és Dániel könyve tizenegyedik fejezete azzal kezdődik, hogy konkrétan azonosítja e nemzet utolsó elnökét. Ez az igazság megalapozott bibliai tény, amelyet a

laodiceai hetednapí adventisták elutasítanak azáltal, hogy egy féligazság mögé rejtőznek. Az a féligazság, amely mögé e tárgyban rejtőznek, az, hogy egyetértenek abban: az Egyesült Államok egyszerre a Jelenések könyve tizenharmadik fejezetének földből feljövő fenevada és a tizenhatodik fejezet hamis prófétája is; mégis megtagadják annak felismerését, hogy Donald Trump az utolsó napok bibliai prófécijának egyik elsődleges tárgya. Isten soha nem változik, és amikor Egyiptommal lépett kapcsolatba, a prófétai történelem egyik elsődleges tárgya a fáraó volt; majd Babilon esetében Nabukodonozor és Belsazar név szerint szerepelnek. Círus név szerint meg van nevezve. Dárius név szerint meg van nevezve. A Biblia kifejezetten azonosítja a földből feljövő fenevad utolsó uralkodóját, és ez nem mellékes utalás. Az adventizmus tudja, hogy az Egyesült Államok kicsoda a végidőre vonatkozó próféciaiban, de nem képes meglátni, hogy Isten minden prófétai forgatókönyvben egyaránt szól a nemzethez és annak vezetőjéhez, és hogy mindazok a korábbi szent történetek az utolsó napokat szemléltetik.

Trombita a végső látomásban

Donald Trump az első szereplő Dániel végső látomásában, amely valamennyi prófétai látomás csúcspontja, nem csupán Dániel könyvében, hanem az egész Bibliában.

Isten Igéjében a prófétai történelem utolsó látomásának témája Donald Trump. Ő annak a jelképnek a szerepét tölti be, amely azonosítja a negyvenedik vers rejtett történelmének külső végidei prófécijának lépéseit. Egyúttal ő az a kapocs is, amely azonosítja és megalapozza a száznegyvennégyezer belső vonalát. A száznegyvennégyezer a Jelenések tizenhárom földi fenevadán levő protestáns szarv, és Donald Trump ugyanazon fenevad republikánus szarvát jelképezi. A fenevad az Egyesült Államok Alkotmánya, amint azt az alkotmányos köztársasági kormányzat képviseli, amely kezdetben elválasztást állított a két szarv közé, végül azonban a szarvakat a pápai tengeri fenevad képmásává egyesíti.

White testvér ismételt összekapcsolja Dániel könyve harmadik fejezetének arany állóképét a végidők vasárnaptörvényével; tehát kit jelképez Nebukadneccar? Az adventizmus azt fogja mondani neked, hogy az Egyesült Államokat, a Jelenések tizenharmadik fejezetének földi fenevadát, ami egyenértékű annak azonosításával, hogy Babilon vetette a tűzbe Sadrakot, Mésakot és Abednegót. A Biblia Nebukadneccart nevezi meg úgy, mint aki felelős volt a vasárnaptörvénynél, tehát ki Nebukadneccar, ha nem az az elnök, aki uralkodik, amikor a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény elérkezik?

Három

Dániel utolsó látomása, amely a Hiddekel folyó látomása, három fejezetre tagolódik, s ezek mindegyike összhangban áll a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének három angyalára jellemző sajátosságokkal. A három fejezet az első, a második és a harmadik angyalt jelképezi, ugyanakkor Dániel utolsó üzenetét is képviseli. Első üzenete az első fejezetben szintén a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének három angyalát jelképezi, és ezáltal az Alfa és az Omega pecsétje kerül az első fejezetre és a Hiddekel folyó látomására.

Dániel utolsó látomása a héber „igazság” szó keretébe van helyezve, amely a héber ábécé első, tizenharmadik, valamint utolsó, huszonkettedik betűjéből áll. A tizedik fejezet Dánielt a prófécia tanítványaként azonosítja, aki a huszonkettedik napon laodíceaiból filadelfiává alakul át. Dániel ezután képessé tétetik arra, hogy megértse a tizenkettedik fejezetben ábrázolt, fel nem pecsételt ismeret gyarapodását. A látomás első és utolsó fejezete Dánielt a száznegyvennégyezer jelképül azonosítja, akik a prófécia valódi tanítványai.

„Bármekkora is legyen az ember értelmi előrehaladása, egy pillanatra se gondolja, hogy nincs szükség a Szentírás alapos és folyamatos kutatására a nagyobb világosság elnyerése érdekében. Népként arra hívtunk el, hogy egyénenként a prófécia tanulmányozói legyünk.”
Bizonyágtételek, 5. kötet, 708.

Az első fejezet ugyanazokat az igazságokat azonosítja, mint a Hiddekel folyó látomása, és a Hiddekel folyó látomásának első fejezete ugyanazt az igazságot azonosítja, mint annak harmadik és utolsó fejezete. Dániel könyve az Alfa és az Ómega kézjegyét viseli, mert az első fejezet az örökkévaló evangélium háromlépcsős megpróbáltatási folyamatát azonosítja, és ugyanezt teszi a tizenkettedik fejezet is. Azután Dániel végső látomását alkotó három fejezeten belül az első fejezet az alfa, a harmadik fejezet pedig az ómega. Ez összhangban áll Dániel első próbájával arra nézve, milyen eledelt egyék, valamint harmadik és végső próbájával, amikor Nabukodonozor három év elteltével megítélte őt. Dániel első fejezetének alfa-próbája a Biblia-tanulmányozás módszertana felől szólt, amit az képviselt, hogy either a babiloni ételt vagy a vegetáriánus eledelt fogyasztják.

Dániel „sorra sor” módszertanához való hűsége tette lehetővé, hogy „a bölcsesség és értelem minden dolgában, amely felől a király tudakozódott tőlük, tízszer különbeknek találta őket országa minden varázslójánál és csillagjósánál.” Az omega, a tizenkettedik fejezetben a bölcsék azok, akik megértenek minden bölcsességbeli dolgot, amely megsokasodik, amikor a prófétai Ige felnyitattik. A tizenkettedik fejezet az első fejezet omegája, és egyúttal a tizedik fejezeté is, amely a Hiddekel-látomás alfája. Ebben az alfa, tizedik fejezetben Dániel megnyugszik abban a lelki tapasztalatban, amely párhuzamba áll a tizenkettedik fejezetben a bölcséknek az értelmi tapasztalatban való megnyugvásával. Az első fejezet aláhúzza, hogy a bibliai tanulmányozás módszertana teszi lehetővé a prófécia tanulója számára, hogy lelkileg és értelmileg egyaránt megnyugodjék az igazságban, hogy elpecsételtessék.

Az utolsó napok prófeciájának valódi tanítványait jelképezve Dániel és a három kiváló férfiú azok a bölcsék, akik nemcsak a tudás gyarapodását értik meg, amely az 1989-ben bekövetkező vég idején feltárul, hanem a 9/11 idején bekövetkező tudásgyarapodást is megértik. Végső soron megértik a 2023. december 31-én feltárt tudásgyarapodást is.

Amikor Isten prófétai világosságát keresik, átváltoznak a száznegyvennégyezerhez tartozó laodiceai Hetednap Adventista mozgalomból a száznegyvennégyezerhez tartozó filadelfiai mozgalommá. Amikor ez a változás bekövetkezik, elkülönülnek azoktól, akik elfutottak a tükör látomása előtt.

Az emberi lázadás üzenete

A tizedik és tizenkettedik fejezet a száznegyvennégyezerhez szól, mert ezek az igazság keretrendszerének első és harmadik lépései. Miután felhatalmazást nyernek a tizedik fejezet tükörlátásának belső tapasztalata által, valamint megvilágosíttatnak Dániel tizenkettedik fejezetének felnyitott értelmével, hirdetniük kell az emberi lázadás üzenetét. Az emberi lázadás üzenetét Dániel és Jelenések könyve jelképezi, és a lázadás üzenete a Dániel könyvében feltárt, a bibliai próféciák királyságaira vonatkozó prófétai keretbe van helyezve. Az emberi lázadás bizonyágtételének prófétai szimbolikája Dániel könyvében teljes mértékben a tizenegyedik fejezetben jelenik meg. A tizenegyedik fejezet olyan történelmi áttekintés, amely Babilon végével, valamint a médek és perzsák kezdetével indul. Ennélfogva Babilon halálos sebével kezdődik, amely a pápaság 1798-ban elszenvedett halálos sebének előképe. Amikor a pápaság halálos sebe a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény idején begyógyul, ő lesz a sárkány, a fenevad és a hamis próféta hármasságának feje. Ekkor ő az a nő, aki a Jelenések tizenhetedik fejezetében a fenevaden ül, és annak a nőnek a homlokára ez van írva: a Nagy Babilon. A hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény idején mind Babilonnak, mind a pápaságnak a halálos sebe begyógyul.

Az emberi lázadásnak a Babilon idejétől a világ végéig terjedő ábrázolása Dániel könyvének keretét alkotja, a tizenegyedik fejezet pedig az a külső prófétai üzenet, amely az utolsó napok e lázadását krónikázza. A lázadásnak ez a tanúságtétele, amely a tizenegyedik fejezetben található, összhangban áll a fejezet utolsó hat versével, és azokban helyezkedik el. Az utolsó hat vers az emberi lázadás üzenete, és e legutolsó hat vers a negyvenedik vers rejtett történelmével van ábrázolva, illetve azon belül jelenik meg. Ily módon Dániel könyve egyetlen fejezetre redukálódik, amely viszont e fejezet hat versére redukálódik, ami pedig tovább redukálódik egyetlen vers utolsó felének rejtett történelmére.

A tizenegyedik fejezet a tizenharmadik betűt jelképezi, amelyet a héber ábécé első betűje előz meg és utolsó betűje követ, és az első és az utolsó mindig ugyanaz. Az első fejezet azonosítja a bölcseknek a balgáktól való elkülönítését a tükörlátásnál, az utolsó fejezet pedig a bölcseknek a balgáktól való elkülönítését a felnyitáskor. Az ihletés arról tájékoztat bennünket, hogy a száznegyvennégyezer elpecsételése „megállapodás az igazságban, mind értelmileg, mind lelkileg”. A tizedik fejezet a száznegyvennégyezer elpecsételését lelki értelemben azonosítja, a tizenkettedik fejezet pedig az értelmi vonatkozást mutatja be. A tizedik fejezet három érintést és három mennyei lényekkel való kölcsönhatást azonosít. A tizenkettedik fejezet a bölcsek háromlépcsős megtisztítását azonosítja, amely az értelmi prófétai igazság növekedése által valósul meg mint „megtisztítatnak, megfehéřítetnek és megpróbáltatnak”. Miként a tizedik fejezetben a hármasságnak két jelképe van, a három érintés és a három mennyei találkozás; úgy a tizenkettedik fejezetben is ott van a háromlépcsős megpróbáltatási folyamat, valamint három időprófécia.

A tizedik fejezet három mennyei találkozása az igazság pecsétjét hordozza, mert az első és az utolsó mennyei lény, aki kapcsolatba lépett Dániellel, Gábrriel angyal volt, a középső lény pedig Mihály. Három angyal, de a második lépésben Krisztus volt az angyal. A három érintés Dániel fokozatos, háromlépcsős megerősítését jelképezi. A szakaszon belül Dániel háromszor azonosítja a tükörképszerű látomást, és ezzel a három tükörképszerű látomást a mareh-látomás hét utalásán

belül helyezi el a tizedik fejezetben. A héber mareh szó kétszer „megjelenés”-ként, kétszer pedig „látomás”-ként van fordítva, és három másik alkalommal is „látomás”-ként szerepel. A „három másik alkalom” nem mareh, hanem a mareh nőnemű alakja, amely marah. A tizedik fejezetben a fokozatos megerősítés három érintése, az igazság pecsétjét hordozó három mennyei találkozás és a Krisztus megjelenésére tett hét utalás részét képező három tükörképszerű látomás található.

Megjelenés

A két alkalom, amikor a mareh szó „megjelenés”-ként van fordítva, egybeesik azzal a két alkalommal, amikor „látomás”-ként van fordítva. Együttesen Krisztust olyan jelképként azonosítják, aki útjelzőként jelenik meg a prófétai történelemben. A Jelenések könyve tizedik fejezetében egy angyal alászáll, és egyik lábát a földre, a másikat a tengerre helyezi. White testvérő arról tájékoztat bennünket, hogy az angyal „nem kisebb személyiség volt, mint Jézus Krisztus”. A Jelenések 10 angyala Krisztus „megjelenése” a prófétai történelemben. Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizenharmadik versében Palmoniként jelenik meg, a Jelenések könyve ötödik fejezetétől kezdve pedig Júda törzsének Oroszlánjaként jelenik meg. Dániel az utolsó napok azon embereit jelképezi, akik Krisztus prófétai megjelenéseit követik, bárhová menjen is. Ha hűségesebbek ebben, elvezettetnek a tükör-látomáshoz, amely előtt a hűtlenek elmenekülnek.

A tizenkettedik fejezet háromlépcsős megtisztulását, amely azon ismeret megértésén alapul, amely akkor gyarapodik meg, amikor egy prófécia felnyitattik, három „időprófécia” kíséri, amelyek a három vers mindegyikére nézve három különálló beteljesedést jelképeznek. A hetedik vers ezerkétszázhatvan éve, a tizenegyedik vers ezerkétszázkilencven éve és a tizenkettedik vers ezerháromszázharmincöt éve három olyan verset azonosít, amelyek mindegyike egy időpróféciát tartalmaz, amely a történelemben beteljesedett, és amelyet ezt követően a milleriták mint az általuk hirdetett üzenet történelmi megerősítését ismertek fel. A versben foglalt jövődőlés, a történelmi beteljesedés és e történelem millerita alkalmazása tanúságot tesz e három prófécia végidei beteljesedéséről. A milleriták időre vonatkozó alkalmazása azonban már nem érvényes, ezért a versekben szereplő idői utalásokat jelképként kell alkalmazni, nem pedig időként. A jelképrendszer e versekben úgy nyer megalapozást, hogy alkalmazzuk a verset, a vers történelmi beteljesedését és az üzenet millerita bemutatását.

A tizenegyedik fejezetben az emberi lázadás kronológiáját szövetségek, egyezmények és szerződések szövik egybe. A tizenegyedik fejezet történetében megjelenő emberi szövetségek szembe vannak állítva az isteni szövetséggel.

„E föld történelmének utolsó napjaiban Isten szövetségét meg kell újítani parancsolatait megtartó népével.” Review and Herald, 1914. február 26.

Róma megalapozza az egész látomást, és amikor a tizenegyedik fejezetben először esik szó a pápai Rómáról, úgy azonosítatják, mint „azok, akik elhagyják a szent szövetséget”. A Dániel tizenegyedik fejezetében húzódó belső vonal, amely egyúttal a negyvenedik vers rejtett történelmének belső vonala is, azokat jelképezi, akik az utolsó napokban szövetségre lépnek Istennel, a külső vonal pedig azokat azonosítja, akik éppen ezt a szövetséget hagyják el. Annak a csoportnak a szemléltetésében, amely az utolsó napokban nem részesül majd az ismeret

gyarapodásának áldásában, külső történelmük megtört emberi szerződések prófétai fonalára van felfűzve.

A száznegyvennégyezer belső vonalába beleszőve Istennek az Ő végidei maradék népével fennálló szövetségi kapcsolatára utaló több jelkép és szemléltetés található. A „tizenegy” szám jelképe e igazságok egyike, és azt a tényt, hogy a tizenegyedik fejezet tizenegyedik verse az utolsó napok külső és belső látomását azonosítja, Ézsaiás azzal hangsúlyozza, hogy a tizenegyedik fejezetben, a tizenegyedik versben azonosítja Isten utolsó napi szövetséges népének célját és munkáját.

És lészen azon a napon, hogy az Úr másodszor nyújtja ki kezét, hogy visszaszerezze népe maradékát, amely megmarad Asszíriából, Egyiptomból, Pathroszból, Kúsból, Elámból, Sineárból, Hamátból és a tenger szigeteiről. Ézsaiás 11:11.

A szétszórás

Az utolsó napokban Isten maradék népe kétszeresen szétszórattott állapotban lesz, és összegyűjtésre szorul majd. Dániel tizenkettedik fejezetének hetedik verse az utolsó napokban Isten népének egy szétszórásáról beszél, így az ezerkétszázhatvan napot a szétszórás jelképének mutatja be.

És hallottam a gyorsba öltözött férfit, aki a folyó vizei fölött volt, amint jobb kezét és bal kezét az égre emelte, és megesküdt az örökké élőre, hogy ideje, idők és fél idő múlva lesznek meg ezek; és amikor bevégzi a szent nép erejének szétszórását, mindezek beteljesednek. Dániel 12:7.

A két tanú szétszórattott a Jelenések könyvének tizenegyedik fejezetében, miután bizonyágtételüket megtették.

És mikor elvégzik bizonyágtételüket, a mélységből feljövő fenevad hadat indít ellenük, legyőzi őket, és megöli őket. És az ő holttestük a nagy város utcáján hever, amelyet lélek szerint Sodomának és Egyiptomnak neveznek, ahol a mi Urunkat is megfeszítették. És a népek, törzsek, nyelvek és nemzetek közül valók látják az ő holttestüket három és fél napig, és nem engedik, hogy holttestük sírba tétessék. És a föld lakói örvendeznek rajtuk, vigadnak, és ajándékokat küldenek egymásnak; mert ez a két próféta gyötörte a föld lakóit. Jelenések 11:7–10.

A következő versben, a tizenegyedik versben, a két tanú feltámad a Sodomának és Egyiptomnak utcáján elszenvedett halálából. Ugyanezt a halált Ezékiel úgy ábrázolja, mint szétszórót, halott, száraz csontok völgyét. A két tanú a republikánus és a protestáns szarvakat jelképezi, amelyeket 2020-ban megöltek. A protestáns szarv a 2020. július 18-ára vonatkozó hamis előrejelzésénél halt meg, a republikánus szarv pedig a 2020-as elcsalt választáskor halt meg. Ézsaiás azonosítja, hogy amikor a tanúk feltámadnak, amit ő második összegyűjtetésként azonosít, ezek a tanúk lesznek a zászló, amely összegyűjti a tizenegyedik órában munkába állókat.

És lészen ama napon, hogy Isai gyökere, aki zászlóul áll a népeknek, őhöz fordulnak a pogányok; és az ő nyugodalma dicsőséges lészen. És lészen ama napon, hogy az Úr másodszor nyújtja ki kezét, hogy megszerezze népe maradékát, amely megmaradt Asszíriából, és Egyiptomból, és Pathroszból, és Kúsból, és Elámból, és Sineárból, és Hamátból, és a tenger

szigeteiről. És zászlót emel a nemzetek előtt, egybegyűjti Izráel számkivetettjeit, és összeszedi Júda szétszórtjait a föld négy szegletéről. Ézsaiás 11:10–12.

Amikor az Úr másodszor nyújtja ki kezét, hogy összegyűjtsön, „Izráel kitaszítottait” gyűjti egybe. „Izráel kitaszítottai” lesznek a zászló a pogányok számára, és ezért előbb ki kell vettetniük, mielőtt összegyűjttetnek. Kivettettek Ezékiel halott csontokkal teli völgyébe, és miután megölettek, ott heverték az utcán, ahol a mi Urunk is megfeszítettet, miközben a másik osztály örvendezett.

Halljátok meg az ÚR igéjét, ti, akik rettegtek az ő beszédétől: A ti testvéreitek, akik gyűlöltek titeket, akik kivettek benneteket az én nevemért, ezt mondták: Dicsőíttessék meg az ÚR! De ő megjelenik a ti örömeitekre, ők pedig megszégyenülnek. Ézsaiás 66:5.

Akik rettegnek Isten Igéjétől, azokat kivetik testvéreik, akik gyűlölték őket. Jeremiás feltárja, mi történik azokkal a testvérekkel, akik gyűlölték a zászlót.

Ezért így szól az Úr: Íme, veszedelmet bocsátok rájuk, amelyből nem menekülhetnek meg; és bár hozzám kiáltanak, nem hallgatom meg őket. Jeremiás 11:11.

A tizenegyedik vers összefüggése Isten szövetsége, és mivel valamennyi próféta az utolsó napokat tárgyalja, az itt szóban forgó szövetség a száznegyvennégyezerrel kötött szövetség megújítása.

Az ige, amely az Úrtól szólt Jeremiáshoz, mondván: Halljátok meg e szövetség igéit, és szóljátok azokat Júda férfainak és Jeruzsálem lakosainak; és mondd nekik: Így szól az Úr, Izráel Istene: Átkozott az a férfi, aki nem engedelmeskedik e szövetség igéinek, amelyet atyáitoknak parancsoltam azon a napon, amikor kihoztam őket Egyiptom földjéről, a vaskemencéből, mondván: Hallgassatok szavamra, és cselekedjétek meg mindazt, amit parancsolok nektek; így lesztek az én népemmé, én pedig Istenetekké leszek; hogy beteljesítsem az esküt, amelyet atyáitoknak esküdtem, hogy nekik adok tejjel és mézzel folyó földet, amint e mai napon van. Én pedig feleltem, és mondtam: Ámen, Uram.

Azután ezt mondta nekem az Úr: Hirdesd mindezeket az ígéket Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin, ezt mondva: Halljátok meg e szövetség igéit, és cselekedjétek meg azokat. Mert komolyan intettem atyáitokat azon a napon, amikor felhoztam őket Egyiptom földjéről, mind e mai napig, korán felkelve és intve, ezt mondva: Engedelmeskedjétek az én szómnak. De nem engedelmeskedtek, és fülüket sem hajtották arra, hanem mindegyikük gonosz szívének megátalkodottságában járt; azért rájuk hozom e szövetség minden igéjét, amelyeket megparancsoltam nekik, hogy cselekedjék meg, de nem cselekedték meg.

És ezt mondta nekem az Úr: Összeesküvés találtatott Júda férfiai között és Jeruzsálem lakosai között. Visszatértek atyáik bűneihez, akik nem akarták hallani az én beszédeimet; és idegen istenek után jártak, hogy azoknak szolgáljanak: Izráel háza és Júda háza megszegték az én szövetségemet, amelyet atyáikkal kötöttem. Azért így szól az Úr: Íme, veszedelmet bocsátok rájuk, amelyből nem menekülhetnek meg; és ha hozzám kiáltanak is, nem hallgatom meg őket. Jeremiás 11:1–11.

A laodiceai hetednap adventizmus ítéletének tárgyát, amelyet Jeremiás azonosít, Ezékiel a tizenegyedik fejezet tizenegyedik versében ismétli meg.

Ez a város nem lesz néktek fazék, és ti sem lesztek benne hús; Izráel határán ítélek meg titeket. Ezékiel 11:11.

Az ihletés közvetlenül azonosítja Ezékiel kilencedik fejezetének elpecsételését mint ugyanazt az elpecsételést, amely a Jelenések könyve hetedik fejezetében a száznegyvennégyezeré. A tizenegyedik fejezet tizenegyedik verse egyszerűen Ezékiel folyamatos elbeszélésének folytatása a Hetednap Adventista Egyházra kimondott ítéletről, amelyet White testvérő Ezékiel kilencedik fejezetének Jeruzsálemként azonosít. Azok, akik nem kapták meg a pecsétet, a kilencedik–tizenegyedik fejezet látomásában ítélet alá kerülnek és elpusztíttatnak.

Ezékiel 9. fejezetének látomása azonosítja a hűtleneket mint olyanokat, akiket Jeruzsálemen kívülre visznek ítéletre, s ezáltal azonosítja azok végső elkülönítését, akik a Jelenések könyvében szemléltetett végső egyháznak vallják magukat. A „tizenegy, tizenegy” jelképe annak a szövetségnek a jelképe, amelybe a száznegyvennégyezer Istennel belép. Összeadva e számok huszonkettőt adnak, ami kétszázhusz egytizede, s ez az istenség és az emberiség egyesülésének egyik jelképe.

A Kr. e. 677 és 457 közötti kétszázhusz év összekapcsolja Dániel huszonháromszáz napról szóló prófeciáját Mózes hét időről szóló időpróféciájával. A kétszázhusz évből sok minden az engesztelés művének jelképeként azonosítható, amely akkor kezdődött, amikor e két prófécia 1844-ben együtt beteljesedett. Sok minden feltárható abból is, amit a huszonkettő száma jelképesen ábrázol a kétszázhusznak mint tizede, miként ez a tizenegy szám esetében is fennáll. Amit itt azonosítani kívánok, az a tizenegy és a huszonkettő közötti kapcsolat.

E gondolatokat a következő cikkben folytatjuk.